

Паула Лайт

За вярата в себе си,
сигилите и магията

Когато обрисовах пред вас образите на няколко посредствени, продажни и абсурдни политици, пипалата на чиито господари са обхванали като октопод изнемошялата снага на клетата ни Родина, не можех да не си задам въпроса защо позволяваме да се случва всичко това. Предполагам, че в целия свят има корист, корупция и безпардонна алчност, но не се стига до такива гротескни и трагични резултати. В други страни, на други места, при най-малкото основателно подозрение в нечисти дела или дори при грешки, довели до някакъв неприятен резултат, държавниците са склонни да си подават оставката, а обществената непримири-мост дава възможност на виновните да се подири сметка с цялата строгост на закона. Защо у нас не се получава така? Защо висшите чиновници или магистрати, дори когато са хванати по бели гащи, реагират със спокойно безсрамие, без следа от неудобство или страх? Имаме обичая да признаваме, когато разговаряме помежду си, че в България на никого от високите етажи на властта не е потърсена отговорност за кражба, неизгодна за данъкоплатците сделка, загуба, поради международни санкции или престъпна небрежност? Страдат само така наречените „бушони“, дребни риби, поставени на позиции в средния ешалон на управлението, специално за да обършат пешкира, когато много се размирише. Тук, върху нашата „земя като една човешка длан“ ненаситният паяк на политическата мафия тъче своята паяжина, необезпокояван от никого, а ние бръмчим в глухо недоволство като страхливи мухи, на които никой не обръща внимание. Защо?! Добре, ще ви отговоря защо е така, дори и отговорът ми никак да не ви хареса. Причината е в нашия национален комплекс за малоценност, който неуморно и безумно, от десетилетия и дори от столетия сме успели да си изградим сами. Не забелязвате ли как се самонавиваме, че не сме нормален народ и нормална държава, че от нас нищо не става? Сутрин, обед и вечер повтаряме отново и отново, че сме апатични, страхливци, овце, завистници, дребни души, хора, обречени на неуспех и провал. Ще ви кажа като окултист, че с тази наша нагласа успяваме да задействаме механизма на една ужасна автохипноза и наистина да се превърнем в народ от безпомощни зомбита.

Ние, хората, освен материя носим и енергия, която е една могъща сила. Проблемът е в това, че сами не вярваме в тази сила, не я управляваме съзнателно, оставяме я да действа стихийно и тя се превръща, вместо в градивен импулс, както би трябвало да бъде, в разрушителна и гибелна отрова.

Някога в една европейска държава направили следния

психологически експеримент: Подбрали избирателна извадка от образовани, разумни и кадърни хора, на средно или над средно ниво в професионалната си кариера, с добри и щастливи семейства. В продължение на един месец, всяка вечер в приблизително едно и също време по телефона им се обаждал непознат глас и им съскал, че са тъпи и некадърни, че май не са съвсем нормални психически, че не заслужават постове, които заемат, че са недостойни за брачните си партньори. Всичко това било изразявано с груби, често вулгарни изрази. След изтичането на експерименталния срок, над 90 % страдали от тежка депресия, повече от половината били подали молба да напуснат работните си места или наистина били започнали да вършат задълженията си много лошо и също толкова имали семейни проблеми. Внушението и самовнушението са велика сила, която може да бъде градивна или разрушителна. Мислите, които излъчваме, не са някаква абстракция, а енергия, която може да има могъща власт. Ако сто, хиляда или милион хора излъчват отчаяние, апатия, безверие, примесени с омраза, завист, дребнаво недоволство, знаете ли какви мислоформи ще се отделят? Може би, техните миазми ще са по-лоши и от оформения като гъба облак след ядрена реакция. Защото от облъчване, бойни отровни вещества и други физически вредни субстанции все пак можем да се защитим с противогази, в бетонни бункери или окопи, със скафандри и други защитни облекла, а от негативната психическа енергия няма защита. Тя поразява жестоко и масово, убива самия живец и дух на нацията. Не знам дали тия, които имат за интерес да въртят игрите си сред покорно, инертно и неорганизирано стадо, са действали умишлено през годините или са напипали пътя и начина да ни обезвредят инстинктивно, но добре са си свършили работата. Днес смелостта, единството, солидарността и взаимното разбиране са нетипични за нас. Първо, всеки мрази всеки. Столичани ненавиждат „тъпите провинциалисти“, а хората от провинцията „наглите софийски шопи“. Хората на физическия труд мразят интелигенцията „с меките бели ръце, без мазоли“, а интелигенцията – хората, които се трудят с ръцете си, „примитивни чалгаджии и бачкатори“. Всеки етнос ненавижда другия – българи, турци, роми, евреи. Вътре във всяка прослойка също кипят страсти на взаимна непоносимост и омраза – личните лекари мразят болничните специалисти и обратно, млекопроизводители и тютюнопроизводители се ненавиждат, двата църковни синода си скубят алегорично, а понякога и буквално брадите, пенсионерите трудно търпят работещите, а те се дразнят, че трябва да хранят армия пенсионери и т.н. и т.н. Списъкът е безкраен. И как няма да се чувстваме безпомощни,

парализирани и осакатени? Как няма, при спор и беседа, отчаяно да махнем с ръка и да си говорим, че всичко е изгубено, че България никога няма да се оправи, че всички са маскири, че от нас нищо не става, че... Стига!! Опомнете се!! Продължим ли в този дух, наистина ще подпечатваме историческата си присъда и сами ще се зазидаме в гробница. Защото негативната енергия действа и мислите творят форми, а те се претворяват в дела. Ако държите да ни бъде и да оцелеем като народ, трябва коренно да променим отношението си към самите себе си. И то веднага.

България все още може да бъде спасена. Хората ѝ не са стадо, пълно с мърша, безволеви и тъпи страхливци, а достойни човешки същества, които са способни да постигнат чудеса. Стига да повярват в себе си и в другите до себе си. Стига да се сплотят като общност. Ще ви разкажа за един прост, но много ефектен магически ритуал: Магията на сигилите.

Какво представлява един сигил? Това е магически символ, създаден условно за да изразява определена идея, желание или намерение. Той се зарежда с волята и мисловната енергия на този или тези, които вярват в него и така от една проста рисунка или знаково изражение се превръща в могъщ талисман. Този талисман, обаче, действа само по отношение на тия, които искрено са убедени в силата му. Като прост пример ще ви разкажа как една моя позната победи наднорменото си тегло с помощта на сигил. Тъй като я посъветвах за този експеримент, много се гордея с резултатите. И така, жената от девойка имаше някакви проблеми с обмяната на веществата и беше ужасно, отблъскващо дебела. Въпреки правилните си черти, стана жертва на ужасното туловище, което носеше и така и си остана сама, докато връстниците ѝ свиваха гнезда и създаваха семейства. Накрая прие да извърши експеримента в няколко фази, към който я насочих. В първата фаза за около седмица всяка вечер сядаше и твърдо си повтаряше на глас намерението си да отслабне и вярата си, че ще постигне този магически резултат. После сама си изработи сигил. Тъй като рисуваше добре, избра той да е в образи, въпреки че можеше да предпочете и словесен израз. Нарисува себе си първо като бъчва, а после – слаба и издължена във фигурата. После около месец медитираше върху този образ и си представяше как ще постигне лесно резултата, защото вярва в магията на сигила. Накрая изгори картоната със символа, нарисувана от самата нея и се опита да забрави за стореното на съзнателно ниво. Колкото повече се опитваше, толкова по-дълбоко в самата ѝ същност потъваше представата за извършения акт. Така всички

нейни усилия останаха в подсъзнанието, където учудвашо дълбоко започнаха действието си. Тя сподели, че напоследък няма такъв апетит, въпреки че не се чувства болна. Изпълни се някак с енергия и започна да се движи повече. Около осем месеца по-късно действително отслабна и стана такава хубавица, че се чуда дали не ѝ трябва сигил против прекалената суетност и самомнение.

Историята, която ви разказах, е свързана с магическия акт и сигила само на един човек. А представяте ли си какви чудеса могат да сътворят сигилите на цели народи, тълпи, групи от хора? За да добиете поне малка представа, ще ви кажа, че Светият кръст е сигил. Погледнато буквално, това е просто един уред за изтезание, върху който са измъчвали тялото на Иисус Христос. Вратата в Сина Божи и спасението, обаче, пълната увереност във възкресението са превърнали един някога обикновен и дори отблъскващ предмет в свещен символ, който наистина твори чудеса. Сигили са и свастиката, петолъчката, иконите, полумесецът. И всеки от тези символи става могъщ в доброто или злото, защото се зарежда с енергията на хилядите, вярващи в него. Да, човекът е магическо същество, а много човеци, обединени от една вяра и една цел, могат да сътворят неизказани подвизи!

Нека всеки от нас избере сигил, който олицетворява Родината – знамето, герба, просто една карта на България, картина от изконно български художник като Майстора или портрета на достоен и тачен от всички човек като Васил Левски. Ако всеки ден се вглеждате в този символ и си повтаряте с пълна увереност: „България ще бъде спасена! Ние сме велик народ! Ще изгоним негодниците и отново ще поемем напред!“ или подобни думи с искрена вяра, любов, сигурност, тази колективна енергия ще започне да руши натрупаната отровна атмосфера и постепенно, да променя хода на събитията.

Вероятно се питате как да се въздейства на негодниците, които докараха страната ни дотук? Преди всичко, не с омраза! Омразата трови душата на оня, който я изпитва и разрушава силата му. Трябва да се изпитва спокойна решимост, че този човек е време да спре да вреди, че е време да понесе последиците от деянията си, съобразно Божията и човешка справедливост. Спомнете си за поемата „Грамада“. Там народът е намерил великолепен начин да изрази своята сурова присъда: без насилие, без кръв, без зло или черна магия. Просто всеки е взел едно малко камъче и го е поставил пред прага на злодея. Издигнала се грамада. Знаете как колективната енергия на хората е подействала на виновния! Защо не постави всеки един каменен къс пред нечий сарай или, да речем,

пред сградата на Министерския съвет? Или пък, по време на протестен митинг или шествие, всеки да си носи и да остави по едно ма...алко камъче. Това не е насилие, нито престъпление. Когато оставя камъка, не е зле човек да си мисли: „Проклет да си! Върви си! Спри да издевателстваш над народа си! Иди си с мир!“. Кристалите и материята на минерала ще се погрижат за останалото. Никак не бих се учудила, ако след няколко месеца има определени ефекти, които няма да наранят никого физически.

Но не това е най-важно. Най-важно е да станете единни, да се обичате, да сподавите дребните заяждания и злоба! Тогава вярвам, че за България все още има надежда!

КРАЙ

© 2009 Паула Лайт

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11275>]